

Livsytringer er ytringer, ikke kemi

Som svar på min artikel *Hvad er meningen med livet?* i *Aktuel Naturvidenskab* 6/2017 har biolog Troels Holm leveret et glødende forsvar for den klassiske fysiske videnskabsmodel. Det var den, der i sin tid fik mig til at studere biokemi, for dengang var jeg fuldt og fast overbevist om, at mennesket var en kemisk anordning. I modsætning til mig har Troels Holm åbenbart ikke oplevet nogen problemer med denne model. Det problem, som jeg oplevede, og som biosemiotikken er et svar på, er, at når man har med levende væsner at gøre, så har man uvægerligt at gøre med livsytringer. Hvis vi i den situation følger Holms model, så bliver disse ytringer reduceret til eller forklaret ad kemisk vej. Min og biosemiotikkens påstand er, at dette fører os på afveje, så man for eksempel ultimativt kommer til at forklare patienters vanskeligheder på hospitalerne som kemiske problemer. I stedet, mener vi, bør videnskaben tage udgangspunkt i, at livsytringer netop er ytringer, det vil sige semiotiske størrelser, så at vi må have en semiotisk kompetent biologi, hvis vi vil forstå dem. Holms klassiske model har vi levet med i århundreder. Intet er nemmere end at forsvare den. Men hvad nu, hvis der er noget fundamentalt forkert ved den model? Det er, hvad biosemiotikken handler om. Det handler overhovedet ikke om at finde meningen med livet – ingen der husker min oprindelige artikel – kan vist tro, det var det, jeg mente. Det handler ganske enkelt om, at ytringer er semiotiske fænomener og bør behandles som sådan – ikke som kemi.

Forfatteren

Jesper Hoffmeyer er biokemiker og har en doktorgrad i biosemiotik. Han er emeritus ved Biologisk Institut, Københavns Universitet

jhoffmeyer@me.com